

4. ΕΠΙΠΛΗΞΗ ΚΑΙ ΤΙΜΩΡΙΑ

ΕΔΑΦΙΟ ΜΝΗΜΗΣ: «Ίασαι με, Κύριε, και θέλω ιαθή, σώσον με, και θέλω σωθή, διότι συ είσαι το καύχημά μου.» Ιερεμίας 17/ιζ' 14.

Για τη μελέτη αυτής της εβδομάδας, διαβάστε: Ιερ. 17/ιζ' 5-10, Ιερ. 17/ιζ' 1-4, Ιερ. 11/ια' 18-23, Ιωάν. 3/γ' 19, Ιερ. 12/ιβ' 1-6, 14/ιδ' 1-16.

«Ό,τι έγεινε, τούτο πάλιν θέλει γείνει, και ό,τι συνέβη, τούτο πάλιν θέλει συμβή, και δεν είναι ουδέν νέον υπό τον ήλιον» (Εκκλ. 1/α' 9).

Τίποτα νέο υπό τον ήλιο; Αυτό σίγουρα το βλέπουμε στη ζωή και στο έργο των προφητών του Θεού, οι οποίοι πολλές φορές καλούνταν να μεταφέρουν προειδοποιήσεις και επιπλήξεις σε εκείνους που θα έπρεπε να γνωρίζουν καλύτερα. Παρότι προσπαθούσαν να είναι πιστοί στο κάλεσμά τους, οι προφήτες αντιμετώπιζαν έντονη αντίδραση, και πολλές φορές τιμωρούνταν από τους πνευματικούς ηγέτες που κανονικά θα έπρεπε να ήταν οι πρώτοι που θα τους άκουγαν. Γι' αυτό και ο Ιησούς είπε, «Ουαί εις εσάς, γραμματείς και Φαρισαίοι, υποκριταί, διότι οικοδομείτε τους τάφους των προφητών, και στολίζετε τα μνημεία των δικαίων, και λέγετε, Εάν ήμεθα εν ταις ημέραις των πατέρων ημών, δεν ηθέλομεν είσθαι συγκοινωνοί αυτών εν τω αίματι των προφητών» (Ματθ. 23/κγ' 29,30).

Αυτήν την εβδομάδα θα αρχίσουμε να μελετάμε τις δυσκολίες που αντιμετώπισε ο Ιερεμίας σε μία υπηρεσία που φαινόταν να έχει μόνο επίπληξη και τιμωρία – εκείνος επίπληχτε, και οι ηγέτες τον τιμωρούσαν.

ΔΥΟ ΔΡΟΜΟΙ

Από τα πρώτα κεφάλαια της Γένεσης μέχρι και τα τελευταία κεφάλαια της Αποκάλυψης, η Αγία Γραφή μάς δείχνει τις δύο επιλογές που έχουμε στη ζωή: είτε θα ακολουθήσουμε τον Κύριο με όλη την καρδιά και την ψυχή μας, είτε όχι. Όπως είπε ο Ιησούς, «όστις δεν είναι μετ' εμού, είναι κατ' εμού, και όστις δεν συνάγει μετ' εμού, σκορπίζει» (Λουκά 11/ια' 23). Αυτή είναι μία ξεκάθαρη δήλωση για την Μεγάλη Διαμάχη (μάχη μεταξύ καλού και κακού) πνευματικών υπάρξεων που δεν είναι ορατή σε εμάς.

Διαβάστε Ιερ. 17/ιζ' 5-10. Ποιες σημαντικές πνευματικές αρχές βρίσκουμε εδώ, ιδιαίτερα σε σχέση με τη Μεγάλη Διαμάχη μεταξύ Χριστού και Σατανά;

.....

.....

.....

.....

Τα λόγια αυτά αφορούν τις πολιτικές συμμαχίες του Ιούδα. Ο Κύριος ήθελε να τους βοηθήσει να καταλάβουν πως μοναδική τους ελπίδα ήταν στον Θεό, και όχι στις στρατιωτικές δυνάμεις – κάτι το οποίο θα καταλάβαιναν αργότερα, αλλά δυστυχώς θα ήταν πολύ αργά. Παρότι ο Κύριος χρησιμοποιεί άλλους ανθρώπους για να μας βοηθήσει, η εμπιστοσύνη μας πρέπει να είναι σε Εκείνον. Δεν μπορούμε ποτέ να είμαστε σίγουροι για τα κίνητρα των άλλων, αλλά πάντοτε μπορούμε να είμαστε σίγουροι για τις προθέσεις του Θεού για εμάς.

Στο Ιερ. 17/ιζ' 9 προειδοποιούμαστε για την απατηλότητα της ανθρώπινης καρδιάς. Στο κείμενο αναφέρεται ότι η καρδιά είναι «απατηλή υπέρ πάντα». Οι φυσικές συνέπειες της αμαρτίας, όσο κακές κι αν είναι, δεν είναι το ίδιο άσχημες με τις ηθικές και τις πνευματικές συνέπειες. Ο Ιερεμίας σύντομα θα έβλεπε το πόσο κακές μπορούν να γίνουν οι ανθρώπινες προθέσεις.

ΣΚΕΨΗ: Πώς μπορείτε να εμπιστευέστε τον Κύριο περισσότερο από πριν; Πώς μπορείτε να προχωρήσετε με πίστη, κάνοντας το σωστό στα μάτια του Κυρίου;

.....

.....

.....

.....

.....

Δευτέρα 19 Οκτωβρίου

Η ΑΜΑΡΤΙΑ ΤΟΥ ΙΟΥΔΑ

Σίγουρα, η αποστολή του Ιερεμία δεν ήταν εύκολη. Μπορεί ορισμένοι να χαίρονται δείχνοντας τις αμαρτίες των άλλων, οι περισσότεροι όμως δεν χαίρονται μ' αυτό, κυρίως επειδή τα λόγια τους θα προκαλέσουν έντονες αντιδράσεις. Μπορεί κάποιος όταν ακούσουν τις επιπλήξεις να μετανοήσουν, ωστόσο δεν συνηθίζεται, ιδιαίτερα όταν η επίπληξη είναι έντονη. Και όπως γινόταν με όλους τους προφήτες, τα λόγια του Ιερεμία ήταν έντονα και καυστικά.

Διαβάστε Ιερ. 17/ιζ' 1-4. Ποιες ήταν ορισμένες από τις προειδοποιήσεις που έδωσε ο Ιερεμίας στο λαό;

.....

.....

Η εικόνα της αμαρτίας που έχει χαραχτεί στην καρδιά είναι πολύ δυνατή. Δείχνει το βάθος της διαφθοράς. Αναφέρεται πως η αμαρτία έχει χαραχτεί μέσα τους, και αυτά τα λόγια αποκτούν ιδιαίτερη σημασία όταν θυμηθεί κανείς τα λόγια του Κυρίου στους απογόνους του Ιούδα: «Εάν υπακούσης εις την φωνήν Κυρίου του Θεού σου, ώστε να φυλάττης τας εντολάς αυτού, και τα διατάγματα αυτού, τα γεγραμμένα εν τω βιβλίω του νόμου τούτου, εάν επιστραφής προς Κύριον τον Θεόν σου εξ όλης της καρδιάς σου, και εξ όλης της ψυχής σου» (Δευτ. 30/λ' 10 συγκρίνετε με Ψαλμ. 40/μ' 8 και Ιερ. 31/λα' 33). Έπρεπε να αγαπάνε τον Θεό και να υπακούνε στο νόμο Του με όλη τους την καρδιά, αλλά αντ' αυτού χαραχτηκε στην καρδιά τους η αμαρτία τους – η παράβαση του νόμου (Α' Ιωάν. 3/γ' 4).

«Κανείς από αυτούς που ισχυρίζονται ότι είναι θεματοφύλακες του νόμου του Θεού ας μη βαυκαλίζεται με την ιδέα ότι ο σεβασμός που εξωτερικεύουν για τις εντολές θα τους διαφυλάξει από την εξάσκηση της θεϊκής δικαιοσύνης. Κανείς ας μην αρνείται να ελέγχεται για το κακό, ούτε κανείς πρέπει να κατηγορεί τους δούλους του Θεού ότι είναι στο έπακρο ζηλωτές στο να καθarisουν το στρατόπεδο από την κακοπραγία.» Ε. Χουάιτ, Π.Β. σ. 285,286.

ΣΚΕΨΗ: Η αμαρτία, χαραγμένη στην καρδιά; Αυτή είναι πραγματικά μία τρομακτική σκέψη, έτσι δεν είναι; Τι μας δείχνει αυτό για το πόσο βαθύ και έντονο είναι το έργο του καθαρισμού της καρδιάς μας; Ποιος είναι ο μοναδικός τρόπος να καθαρισθούμε;

.....

.....

.....

Τρίτη 20 Οκτωβρίου

Η ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΗΣΗ ΣΤΟΝ ΙΕΡΕΜΙΑ

Ιωάννη 3/γ' 19

Η θλιβερή ιστορία του Ιερεμία έχει να κάνει με την αντίσταση που δέχτηκε από όλους όσους ο Κύριος προσπάθησε να σώσει και να γλιτώσει από την επερχόμενη καταστροφή. Το πρόβλημα ωστόσο είναι ότι οι άνθρωποι δεν θέλουν να ακούσουν εκείνο το οποίο χρειάζονται να ακούσουν, επειδή αντιτίθεται στις αμαρτωλές και διεφθαρμένες τους επιθυμίες.

Διαβάστε Ιερ. 11/ια' 18-23. Τι συμβαίνει εδώ; Τι μας θυμίζουν αυτές οι εικόνες;

.....
.....
.....
.....

Μπορεί στο Ισραήλ, κατά το παρελθόν, οι ψευδοπροφήτες να αντιμετώπιζαν την ποινή του θανάτου, ωστόσο σ' αυτήν την περίπτωση δεν φαίνεται πουθενά οι άνδρες της Αναθώθ να σκέφτηκαν ότι ο Ιερεμίας ήταν ψευδοπροφήτης. Αντιθέτως, καταλαβαίνουμε ότι το μόνο που ήθελαν ήταν να τον κάνουν να σωπάσει. Δεν ήθελαν να τον ακούσουν. Παρότι στο κείμενο δεν αναφέρεται πώς ήθελαν να τον σκοτώσουν, ορισμένοι σχολιαστές υποστηρίζουν πως σκόπευαν να τον δηλητηριάσουν.

Όπως είδαμε, η Αναθώθ ήταν η πόλη από όπου καταγόταν ο Ιερεμίας, και οι κάτοικοί της απέρριψαν το μήνυμά του σε σημείο που ήθελαν να τον σκοτώσουν. Αυτή ήταν η αρχή μίας ευρύτερης απόρριψης από την πλειοψηφία, με εξαίρεση ένα «υπόλοιπο» του έθνους.

Φυσικά, όλα αυτά, συμπεριλαμβανομένου της εικόνας του αρνίου «άκακον φερόμενον εις σφαγήν», δείχνουν στη θυσία του Ιησού. Υπό μία έννοια, ο Ιερεμίας προεικόνιζε τον Χριστό, δεν ήταν ο τύπος (όπως ήταν οι θυσίες των ζώων) αλλά και αυτός αντιμετώπισε αντίσταση από εκείνους που ήθελε να βοηθήσει, όπως ακριβώς έγινε και με τον Ιησού. Η κατάσταση αυτή του Ιερεμία μας θυμίζει τα γεγονότα που συνέβησαν στο ξεκίνημα της διακονίας του Ιησού (Λουκά 4/δ' 14-30).

ΣΚΕΨΗ: Θυμηθείτε τη φορά που ακούσατε κάτι σωστό, αλλά εσείς δεν θέλατε να το δεχθείτε; Ποια ήταν η αρχική σας αντίδραση; Γιατί σε τέτοιες περιπτώσεις πρέπει να μάθουμε να σηκώνουμε τον σταυρό μας;

.....
.....
.....
.....

ΕΝΑΣ ΘΡΗΝΟΣ

Στα πρώτα κεφάλαια του Ιερεμίας, ο Κύριος προειδοποιεί τον δούλο Του πως το έργο του ως προφήτης θα ήταν δύσκολο. Όταν κλήθηκε, ο Ιερεμίας προειδοποιήθηκε πως οι βασιλείς του Ιούδα, οι άρχοντες και οι ιερείς «θέλουσι σε πολεμήσει» (Ιερ. 1/α' 19). Παρότι ο Κύριος τον διαβεβαίωσε πως θα τον βοηθήσει και πως οι εχθροί του «δεν θέλουσι υπερισχύσει» (Ιερ. 1/α' 19), σίγουρα η προειδοποίηση ότι ο λαός του θα τον πολεμούσε δεν ήταν και τα πιο ευχάριστα νέα. Ο Ιερεμίας δεν περίμενε ούτε τα μισά από όσα του συνέβησαν, κι έτσι όταν εμφανίσθηκαν οι δοκιμασίες ήταν κατανοητό να οργιστεί και να πληγωθεί.

Αν και ο Ιερεμίας μιλούσε για τη δική του κατάσταση, με ποιο ζήτημα που επικρατεί ευρύτερα πασχίζει στο Ιερ. 12/ιβ' 1-4; Ποια είναι η συμπεριφορά του προφήτη σε εκείνους που τον πλήγωσαν; Τι μας δείχνει αυτό για την ανθρώπινη φύση, ακόμη και των πιο πιστών δούλων του Θεού;

.....
.....
.....
.....

Το Ιερ. 12/ιβ' 1 είναι γεμάτο με νομικούς όρους της Παλαιάς Διαθήκης: οι όροι, «δικαίος», «δικαίωση» και «κρίση», όλοι χρησιμοποιούνται σε νομικά πλαίσια. Ο προφήτης είναι τόσο αναστατωμένος μ' αυτά που του συμβαίνουν που φέρνει την υπόθεσή του στον Κύριο (δείτε Δευτ. 25/κε' 1). Το παράπονο του είναι συνηθισμένο: γιατί οι ασεβείς ευημερούν, ενώ εκείνος που προσπαθεί να κάνει το θέλημα του Θεού αντιμετωπίζει δοκιμασίες;

Εδώ βλέπουμε την ανθρώπινη φύση του Ιερεμίας. Θέλει εκείνοι που τον έβλαψαν να τιμωρηθούν. Μιλάει ως ένας αμαρτωλός που χρειάζεται χάρη, ο οποίος, όπως ο Ιώβ και άλλοι πιστοί άνθρωποι του Θεού, δεν καταλαβαίνει γιατί του συμβαίνουν όλα αυτά. Γιατί θα έπρεπε ο Ιερεμίας, ο δούλος του Θεού, να μεταφέρει το μήνυμα του Θεού στους επαναστάτες και να γίνει στόχος θανάτου από τους συντοπίτες του; Ο Ιερεμίας εμπιστευόταν τον Κύριο, δεν μπορούσε όμως να καταλάβει γιατί του συνέβησαν όλα αυτά.

ΣΚΕΨΗ: Πώς μπορούμε να εμπιστευόμαστε τον Κύριο, παρά τα όσα ανεξήγητα συμβαίνουν;

.....
.....
.....

Πέμπτη 22 Οκτωβρίου

ΜΙΑ ΑΠΕΛΠΙΣΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ

Διαβάστε Ιερ. 14/ιδ' 1-10. Τι συμβαίνει εδώ;

.....

Στη χώρα υπήρχε ξηρασία από την οποία υπέφεραν όλες οι πόλεις και τα χωριά. Πλούσιοι και φτωχοί υπέφεραν μαζί. Ακόμη και τα ζώα ταλαιπωρούνταν με την έλλειψη νερού. Οι μεγιστάνες περίμεναν τους υπηρέτες τους στις πύλες της πόλης με την ελπίδα ότι είχαν βρει νερό, οι πηγές όμως είχαν ξεραθεί. Δεν υπήρχε νερό, και χωρίς νερό δεν θα μπορούσαν να ζήσουν. Από μέρα σε μέρα η θλίψη τους μεγάλωνε. Φορούσαν πένθιμα ρούχα και περπατούσαν κοιτάζοντας χαμηλά. Γονάτιζαν και προσεύχονταν απελπισμένοι. Άλλωστε όποτε υπήρχε κάποια φυσική καταστροφή ο λαός συνήθιζε να επισκέπτεται τον ναό στην Ιερουσαλήμ (Ιωήλ 1/α' 13,14, 2/β' 15-17) για νηστεία και ξεχωριστή προσφορά στον Θεό. Ο Ιερεμίας είδε την λαχτάρα του λαού, αλλά ήξερε ότι δεν αναζητούσαν τον Κύριο, παρά μόνο το νερό. Και αυτό στεναχώρησε ακόμη πιο πολύ τον προφήτη. Και ο Ιερεμίας προσευχόταν, όχι όμως για νερό, αλλά για το έλεος και την παρουσία του Θεού. Ο Ιερεμίας κατάλαβε πως αυτή ήταν μόνο η αρχή για τις επερχόμενες δοκιμασίες. Ο Θεός έβλεπε την καρδιά των ανθρώπων και ήξερε πως εάν σταματούσε την ξηρασία τότε η μετάνοιά τους θα εξαφανιζόταν. Ο λαός έκανε ό,τι μπορούσε για να αλλάξει αυτήν την κατάσταση. Πήγαν στην Ιερουσαλήμ, νήστεψαν, προσευχήθηκαν, έδωσαν προσφορές, αλλά είχαν ξεχάσει ένα πράγμα: την αληθινή μετάνοια και μεταστροφή. Ήθελαν απλώς να αποφύγουν τα αποτελέσματα του προβλήματος, και όχι να εξαφανίσουν το ίδιο το πρόβλημα που ήταν η αμαρτία και η ανυπακοή τους.

Διαβάστε Ιερ. 14/ιδ' 11-16. Πώς κατανοούμε αυτά τα εδάφια;

.....

«Μη προσεύχου υπέρ του λαού τούτου διά καλόν», είπε ο Θεός στον Ιερεμία, παρότι ο Ιερεμίας νωρίτερα άφησε ένα θαυμάσιο παράδειγμα διαμεσολαβητικής προσευχής: «Κύριε, αν και αι ανομίες ημών καταμαρτυρώσιν εναντίον ημών, κάμε όμως διά το όνομά σου» (Ιερ. 14/ιδ' 7). Αν και καλούμαστε να προσευχόμαστε «αδιαλείπτως» (Α' Θεσ. 5/ε' 17), σε αυτήν την περίπτωση ο Κύριος, που γνωρίζει τα πάντα, το τέλος από την αρχή, δείχνει στον Ιερεμία πόσο διεφθαρμένοι και αμαρτωλοί ήταν αυτοί οι άνθρωποι. Ο Θεός γνωρίζει την καρδιά των ανθρώπων, γνωρίζει το μέλλον, εμείς όχι. Επομένως, η προτροπή της Καινής Διαθήκης να προσευχόμαστε, ακόμη και για τους εχθρούς μας, δεν παύει να ισχύει.

ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΜΕΛΕΤΗ:

Ο Ιερεμίας είχε την ίδια απορία που έχουμε και όλοι μας: πώς μπορούμε να εξηγήσουμε το κακό; Αλλά ίσως αυτό είναι και το πρόβλημα, ότι προσπαθούμε να εξηγήσουμε αυτό που δεν εξηγείται, αυτό θα μπορούσε να χαρακτηριστεί και ως «ανοησία».

Πάνω σ' αυτό η Ε. Χουάιτ έγραψε: «Δεν είναι δυνατόν να εξηγηθεί η προέλευση της αμαρτίας κατά τρόπο που να δικαιολογεί την ύπαρξή της... Η αμαρτία είναι παρείσακτη και καμία δικαιολογία δεν μπορεί να βρεθεί για την εμφάνισή της. Αν μπορούσε να βρεθεί αιτία ή να παρουσιασθεί λόγος που να δικαιολογεί την ύπαρξή της, τότε θα έπαυε να είναι αμαρτία.» Ε. Χουάιτ, Τ.Π.Σ. σ. 587,588. Αντικαταστήστε στην παραπάνω δήλωση την λέξη *αμαρτία* με τη λέξη *κακό* και θα δείτε πως το νόημα είναι ακριβώς το ίδιο: *Δεν είναι δυνατόν να εξηγηθεί η προέλευση του κακού κατά τρόπο που να δικαιολογεί την ύπαρξή του... Το κακό είναι παρείσακτο και καμία δικαιολογία δεν μπορεί να βρεθεί για την εμφάνισή του. Αν μπορούσε να βρεθεί αιτία ή να παρουσιασθεί λόγος που να δικαιολογεί την ύπαρξή του, τότε θα έπαυε να είναι κακό.*

Μπροστά σε μια συμφορά, οι άνθρωποι – πολλές φορές και εμείς – λένε: *Δεν το καταλαβαίνω. Δεν εξηγείται.* Λοιπόν, υπάρχει λόγος που δεν καταλαβαίνουμε: δεν είναι κατανοητό. Εάν θα μπορούσαμε να το καταλάβουμε, εάν ήταν κατανοητό, εάν ήταν λογικό, τότε δεν θα ήταν τόσο κακό ούτε τόσο τραγικό, γιατί θα εξυπηρετούσε κάποιο λογικό σκοπό. Είναι σημαντικό να θυμόμαστε ότι το κακό, όπως και η αμαρτία, δεν μπορεί να εξηγηθεί. Αυτό που ωστόσο έχουμε, είναι η πραγματικότητα του Σταυρού που μας δείχνει την αγάπη και την καλοσύνη του Θεού, παρά το ανεξήγητο κακό που προκαλεί η αμαρτία.